

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

navrhovatelů:

- a) B. Ch.
- b) O. Ch.
- c) V. P.
- d) M. L.
- e) J. K.
- f) I. S.
- g) L. H.
- h) H. H.
- i) M. Š.

všichni zastoupeni advokátkou JUDr. Janou Dudovou, Ph.D.
sídlem Kouty 67, 621 00 Brno

proti

odpůrci:

obec Česká
sídlem Česká 26, 664 31 Česká
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Jánem Bahýľem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu obce Česká vydaného usnesením zastupitelstva obce Česká dne 29. 9. 2014 pod č. j. 24/2014/4 v částech týkajících se zastavitelné plochy Z4 a textového a grafického vymezení funkční plochy Z10,

takto:

- I. Návrh **se zamítá.**
- II. Navrhovatelé **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Navrhovatelé **jsou povinni** zaplatit odpůrci na náhradě nákladů řízení částku 11 979 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Ing. Jána Bahýľa do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:**I. Vymezení věci**

1. Navrhovatelé se svým návrhem ze dne 10. 4. 2016 domáhají zrušení části opatření obecné povahy „Územního plánu obce Česká u Brna“ (dále jen „územní plán“), schváleného zastupitelstvem odpůrce dne 29. 9. 2014. Návrh směřoval proti grafické i textové části vymezující lokalitu „Z4“ a lokalitu „Vrbky – plochy zemědělské“, bezprostředně navazující na lokalitu „Z 10“ při ulici Hlavní. Územní plán přitom navrhovatelé napadli v části vymezení podmínek pro lokalitu Z4 – zastavitelná plocha, lokalita „Pod horou“ (bydlení v rodinných domech), kde odpůrce stanovil v textu územního plánu další podmínky pro stanovené využití území zpracováním územní studie a dohodou o parcelaci. Navrhovatelé napadli i vymezení ploch označené jako ZV – „veřejné zeleně“ v dané lokalitě, jež dle navrhovatelů výrazným zásahem narušuje soukromý zájem a stávající pokojný stav v místě bez patřičného odůvodnění a stanovení dalších podmínek tohoto určení. Dále navrhovatelé napadli určení a zařazení jejich pozemků v bezprostřední blízkosti lokality „Z10“ při ulici hlavní v místě zvaném Vrbky jako „plochy zemědělské.“ Uvedeným postupem podle názoru navrhovatelů není zohledněn faktický stav. Navrhovatelé zároveň napadli i vypořádání se s jimi podanými námitkami, kde odpůrce v rámci projednávání územně plánovací dokumentace údajně jejich faktické námitky řádně nezohlednil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v návrhu

2. Navrhovatelé se předně domnívali, že v procesu pořizování územního plánu krajský úřad, jakožto příslušný orgán, v rozporu s § 47 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) – dále jen „stavební zákon“, ve spojení s § 10i odst. 3 a § 10d zákona č. 100/2001 o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále „zákon o posuzování vlivů“) neuplatnil požadavek na vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí, resp. že jeho vyjádření k věci je nedostatečné. Navrhovatelé jsou přesvědčeni, že na základě kritérií uvedených v příloze č. 8 zákona o posuzování vlivů mělo být posouzení vlivů územního plánu na životní prostředí provedeno. Je tomu tak proto, že územní plán stanoví rámec pro záměry podle přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů, včetně záměru napojení místní komunikace – veřejně prospěšné stavby v lokalitě Z4. Navíc v dotčeném území jsou již dnes překračovány závazné limity pro některé škodliviny v životním prostředí. Navrhovatelé jsou toho názoru, že pokud by územní plán byl předmětem posuzování vlivů na životní prostředí, mohlo dojít k adekvátnímu vyhodnocení stavu veřejné zeleně a veřejných prostranství a nemusela být funkční plocha ZV nesmyslně umístěna v takové míře a zvoleným způsobem na pozemky navrhovatelů v lokalitě Z4. V tomto směru navrhovatelé

odkazují na judikaturu správních soudů a zmiňují, že chybějící posuzování vlivů na životní prostředí se promítlo i do práva navrhovatelů na námitky k tomuto stanovisku.

3. Stanovením veřejné zeleně v lokalitě Z4 také došlo k narušení pokojného stavu, rozpor mezi veřejným a soukromým zájmem nebyl řádně odůvodněn a nepřiměřeným způsobem došlo k zásahu do vlastnického práva navrhovatelů.
4. Navrhovatelé uvádějí, že územní plán stanoví v části Z4 na pozemcích navrhovatelů funkční plochu ZV – veřejná zeleň. Narušení pokojného stavu spočívá v tom, že dané pozemky nebyly dosud užívány jako veřejná zeleň. Zásah do práv navrhovatelů odpůrce uspokojivě nevysvětluje; ve vztahu pozemkům, zapsaným v katastru nemovitostí jako zahrady, konají vlastníci kroky pro jejich aktivní využití. Nepřiměřený zásah do vlastnického práva se týká pozemků p. č. 525/67 a p. č. 525/67; ostatní pozemky v dané ploše přitom mají část vyhrazenou pro veřejnou zeleň proporcionálně mnohem menší než dotčené pozemky. Zde navrhovatelé poukazují také na charakter veřejných prostranství a s tím spojenou míru zásahu do jejich vlastnických práv. Ze zřetele přitom nelze pustit pravidla obsažená v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, jakož i z čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, z něhož plyne, že nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Navrhovatelé hodlají zeleň na místě zachovat, chtějí tak však činit pouze v soukromoprávním režimu; pakliže odpůrce má v daném místě zájem o vymezení veřejné zeleně, nechť daný zájem dostatečně prokáže jakožto zájem veřejný a řádně jej odůvodní. V souvislosti se shora uvedeným rovněž dochází k nepřiměřenému zásahu vedoucímu k omezení vlastnických práv navrhovatelů – nucený zásah je prováděn bez jakékoli náhrady. Navrhovatelé pak ještě zdůrazňují, že střetává-li se veřejný a soukromý zájem, musí v takovém případě být zcela zřejmý odůvodněn veřejný zájem zřizovatele a důvody k němu vedoucí a potřebná míra proporcionality zásahu do soukromých vlastnických práv.
5. Navrhovatelé též poukázali na to, že dle § 54 odst. 2 stavebního zákona pořizovatel vydá územní plán po ověření, že není v rozporu s politikou územního rozvoje či s územně plánovací dokumentací vydanou krajem. Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje však byly zrušeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Absentuje tak nadřazená dokumentace a argumentace vycházející z nadřazené územně plánovací dokumentace se nemá o co opřít, což vyvolává právní nejistotu.
6. V dalším návrhovém bodě uvádějí navrhovatelé, že není dána právní jistota v určení lokality Z4. Text územně plánovací dokumentace totiž stanovuje podmínky pro provedení územního plánu zpracováním územní studie a dohody o parcelaci, podmiňuje ji i napojením na místní komunikaci přes zónu Z3 a vyústěním na ulici Hlavní. Navrhovatelé přitom zásadně odmítají nutnost zpracování dalších územních studií a dohod v dané lokalitě. Takový územní plán je v dané části nejasný a nepřezkoumatelný, jeho obsah vágní a je potřeba jej v této části zrušit a vyhotovit znovu. V tomto směru navrhovatelé odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2010, č. j. 1 Ao 2/2009-86, dostupný na www.nssoud.cz.
7. Ve vztahu k lokalitě Z10 namítají navrhovatelé nedostatečné vypořádání námitek, porušení zásad dobré správy a formalismus. S odkazem na úpravu obsaženou v § 19 odst. 1 a § 55 odst. 3 stavebního zákona, jakož i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, v souvislosti s požadavkem na potřebu řádného vypořádání námitek, uvádějí navrhovatelé, že mají zřejmý zájem na transparentním vymezení dotčeného území i s ohledem na jejich legitimní

očekávání a důvody podání námitek. V intencích jimi podaných námitek plocha sousedící s plochou Z10 dle územního plánu umožňuje efektivní využití území, a to pro výstavbu více rodinných domů. To je dáno tím, že pozemky navrhovatelů tvoří ucelenou plochu, která je v bezprostředním kontaktu se zastaveným územím obce; plocha, i s ohledem na limity využití území, umožňuje zástavbu; jsou dány další konkrétní důvody, které výstavbu v dané lokalitě umožňují. Využití dotčené plochy je společný zájem desítky vlastníků pozemků na sebe navazujících, kteří dlouhodobě připravují společnou investici, tj. připojení pozemků na technickou infrastrukturu, a to za účelem výstavby samostatně stojících rodinných domů a případně bariérového vila-domu, který může být součástí ochrany území před hlukem. V odůvodnění vypořádání se s námitkami přitom není zřejmé, zda se obec obrátila na dotčený orgán, místně příslušný odbor územního plánování a rozvoje. Není zřejmé, proč byly některé lokality upřednostněny a proč byly parcely navrhovatelů bez další konkretizace ze stavebního rozvoje obce kapacitně vyloučeny. Odůvodnění je formalistické a nesděluje konkrétní důvody nezahrnutí jejich pozemků pod stanovenou sousedící zónu bydlení Z10, ač z hlediska připravenosti a návaznosti na veškerou infrastrukturu i právní stav jsou vhodné pro další využití, minimálně v té míře, jako pozemky do dané lokality již zahrnuté.

8. Navrhovatelé také zmiňují, že územní plán nereflektuje faktický stav v území a je v rozporu s jejich legitimním očekáváním. Navrhovatelé totiž ke dni 11. 12. 2013, fakticky tedy skoro deset měsíců před vydáním územního plánu, podali návrh na vklad do katastru nemovitostí, na jehož základě byly zapsány jimi vlastněné pozemkové parcely. Provedená reparcelace následně nebyla při přípravě a schvalování územně plánovací dokumentace zohledněna ani zaznačena. Pokud odpůrce k námitkám navrhovatelů odkazoval na zamítavé rozhodnutí k reparcelaci, které vydal Městský úřad Kuřim, je třeba mít na paměti, že toto rozhodnutí bylo posléze zrušeno. Odpůrce také nezohlednil předchozí uzavřené „dohody o zřízení věcného břemene“, kdy kroky ve smyslu vedení plynovodu vlastníci pozemků strpěli jen ve víře v rozvoj inženýrských sítí v daném území a zařazení jejich nemovitostí do rozvojové zóny pro bydlení. Je třeba vzít také v potaz to, že předmětné pozemky jsou v současnosti vedeny v kultuře „zahrada“ a byl dán souhlas s oplocením těchto pozemků. To vše naznačuje, že se jedná o pozemky mající v budoucnu přiléhat k obytným budovám. I postupy dalších orgánů veřejné správy utvrzovaly navrhovatele v jejich legitimním očekávání na budoucí zastavitelnost jejich pozemků. V těchto souvislostech je třeba vzít v potaz i charakteristiky rozvojových ploch bydlení dle územního plánu a to, že navrhovatelé nechali od urbanisty prověřit pásmo hluku, na což reagovali projektem, který měl prostřednictvím třípodlažního bariérového objektu posloužit k odstínění hlukové zátěže v daném území. Námitky navrhovatelů však byly vypořádány zcela formalisticky a takový postup je projevem libovůle. Analogicky navrhovatelé odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, 1 Ao 1/2009-185, publikovaný pod č. 1971/2010. K tomuto návrhovému bodu pak navrhovatelé shrnují, že stav dle územního plánu nereflektuje současnou situaci, nebyla zohledněna provedená reparcelace pozemků, kdy územní plán by měl reflektovat skutečné a dlouhodobé procesy v krajině, podporovat zdravý a udržitelný rozvoj, což se však v daném případě nestalo.

III. Vyjádření odpůrce k návrhu a další argumentace navrhovatelů

9. Odpůrce ve svém vyjádření předně zpochybnil aktivní věcnou legitimaci navrhovatelů k podání návrhu na zrušení územního plánu v rozsah vymezení funkční plochy lokality

Z10, neboť žádný z navrhovatelů v této ploše nemovitosti nevlastní a tato funkční plocha nezpůsobuje negativní ovlivnění nemovitostí navrhovatelů. Nadto některé pozemky navrhovatelé nesprávně zahrnuli do plochy Z4.

10. Dále odpůrce měl za to, že krajský úřad úvahu nad nezbytností provést posouzení vlivů na životní prostředí provedl, když s ohledem na obsah původního zadání ve svém stanovisku uvedl požadavek na vyhodnocení s ohledem na vymezování záměru, jenž patří do kategorie I přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů. Po odpadnutí důvodů pro požadavek vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí krajský úřad své stanovisko změnil a vyhodnocení vlivů nepožadoval. Navrhovatelé tak zcela pomíjí důvod, pro který krajský úřad posouzení vlivů koncepce na životní prostředí nepožadoval, resp. proč od tohoto požadavku po změně zadání upustil. Fakticky se tak stalo; z příslušného stanoviska je zřejmé, že z důvodu změny zadání napadeného územního plánu, dle něhož měl být koridor dopravní infrastruktury, který byl v původním stanovisku shledán důvodem pro posouzení vlivů koncepce, zanesen v územním plánu pouze jako územní rezerva, se posouzení dle § 36 odst. 1 stavebního zákona neprovádí. Navíc navrhovatelé argumentaci o absenci vyhodnocení územního plánu na životní prostředí používají zcela účelově a ve zbytku svého návrhu nemají obsažený jediný argument, který lze pojímat jako starost o životní prostředí, nemohou tedy v této věci požívat soudní ochrany. Související tvrzení o možném řádném vyhodnocení nutnosti existence plochy ZV v případě zpracování posouzení vlivů na životní prostředí je zavádějící.
11. Dle svých slov se odpůrce snažil o dosažení udržitelného rozvoje a respektování požadavků právních předpisů, a to za situace, kdy v urbanistické struktuře obce dříve nebyly vymezeny žádné plochy veřejné zeleně. Územní plán přitom ve výroku na s. 8 uvádí, že plochy veřejných prostranství lze v případě stanovení podmínky zpracování územní studie upřesnit, a to je i případ plochy Z4. V tomto ohledu odkazuje odpůrce na § 43 odst. 2 stavebního zákona, přičemž navrhovatelé se však rozhodli nečekat na územní studii a zahájili změny vedoucí ke změně poměrů jejich pozemků a změně jejich umístění v ploše Z4 „na vlastní pěst“. Výsledkem změn v území bez návaznosti na ostatní vlastníky může být pocit křivdy nad tím, jak velké břemeno vlastníkům jednotlivých pozemků ukládá územní plán. Avšak územní plán nevymezuje stavební parcely, nýbrž (zastavitelné) plochy a plochy koridorů – stanovení podmínek pro využití těchto ploch v podobě dohody o parcelaci a územní studie je ze strany odpůrce projevem maximálně vstřícného přístupu k regulaci území, resp. snahy o rovnoměrné rozložení nákladů a prospěchů plynoucích z vymezení zastavitelné plochy Z4 mezi jednotlivé vlastníky pozemků v této lokalitě. Údajně nepřiměřené dotčení vlastnických práv si tedy navrhovatelé mohli způsobit pouze sami svojí aktivitou. V ploše Z4 se navíc nachází významný limit v území, a to Březovský vodovod, který omezuje v místě možnost výstavby, kdy u plochy veřejné zeleně v lokalitě Z4 odpůrce využil svého práva a vymezil tyto plochy coby veřejně prospěšné s možností uplatnění předkupního práva.
12. Plocha Z4 nemohla dle odpůrce doznat žádných změn provedením posuzování vlivů na životní prostředí a v blízkosti navrhovatelů vlastněných nemovitostí se nenachází žádný záměr, který by posouzení vlivů na životní prostředí podléhal. Navrhovatelé nemají starost o životní prostředí, naopak přejí si mít možnost zastavět své pozemky zcela dle vlastní libovůle, bez ohledu na jakékoli jiné zájmy. V tomto kontextu je dle odpůrce třeba pamatovat i na požadavky plynoucí z nálezů Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, č. j. III. ÚS 1669/11, dostupného na <http://nalus.usoud.cz>.

13. Ve vztahu ke stanovení veřejné zeleně v lokalitě Z4 navrhovatelé dle odpůrce přehlédli některé významné okolnosti, kdy veřejný zájem na veřejném prostranství v podobě veřejné zeleně je v územním plánu řádně odůvodněn zájmem na zlepšení kvality rezidenčního území doplněním veřejných prostranství ve formě veřejné zeleně s možnostmi rekreačního využití, setkávání obyvatel, umístění dětských hřišť apod., jak je uvedeno na s. 43 odůvodnění územního plánu.
14. Dále dle odpůrce není absence nadřazené územně plánovací dokumentace překážkou přijetí územního plánu jednotlivých měst a obcí, jak vyplývá z judikatury Krajského soudu v Brně.
15. V případě lokality Z4 je z grafické části územního plánu vymezení plochy Z4 zřejmé, a nelze v žádném případě hovořit o tom, že by zde byla právní nejistota, kde se tato lokalita nachází a jaký je její rozsah. Odpůrce v lokalitě Z4 stanovil, v souladu s § 43 odst. stavebního zákona, jako podmínky dalšího využití dohodu o parcelaci i územní studii.
16. Podle názoru odpůrce bylo dostatečné i vypořádání se s námitkami navrhovatelů ve vztahu k ploše Z10. Je zřejmé, jaké důvody vedly odpůrce k zamítnutí těchto námitek. Skutečnost, že navrhovatelé nejsou spokojeni s tím, jak s jejich námitkou bylo naloženo, nezakládá nezákonnost rozhodnutí o námitkách. Je také podstatné, že odpůrce navrhovatelům dlouhodobě sděloval, že jejich aktivita směřující k re parcelaci pozemků, které pak mohou v nezainteresovaných osobách vzbudit dojem, že se jedná o stavební pozemky, není důvodem pro rozšíření zastavitelných ploch v územním plánu. Aktivita navrhovatelů v územních řízeních byla zastřena a tvrzenými důvody re parcelace byly tvorba zahrad a spravedlivé uspořádání vlastnických vztahů v rodině. Následné oplocení zahrad bylo pouze dalším krokem, který měl ve třetích osobách vzbudit dojem, že pozemky navrhovatelů jsou pozemky stavebními. U nikoho z navrhovatelů tak nemohlo vzniknout legitimní očekávání, že se obec podvolí jejich vůli a pozemky učiní součástí zastavitelné plochy Z10.
17. Dle názoru odpůrce navíc nejsou navrhovatelé dotčeni plochou Z10 a tudíž nejsou věcně legitimováni k podání návrhu v tomto směru. Odpůrce dále popírá tvrzení navrhovatelů a uvádí, že pozemky navrhovatelů v době vydání územního plánu netvořily souvislou plochu s pozemky zahrnutými v ploše Z10 a přímo na tuto lokalitu nenavazovaly, neboť mezi pozemky navrhovatelů a plochou Z10 se nachází pozemek p. č. 650/131. Český právní řád nedává jednotlivci právní nárok na využívání jeho pozemku dle jeho libovůle; naopak obsahuje značné množství veřejnoprávní regulace, jež užívání pozemků ve veřejném zájmu omezuje. Nebyly-li doposud pozemky navrhovatelů zahrnuty do zastavěného území či v územním plánu označeny jako zastavitelná plocha, nelze tuto skutečnost vnímat jako rozpor s legitimním očekáváním či dobrou vírou.
18. Navrhovatelé se k věci následně vyjádřili podáním ze dne 21. 6. 2016, kdy i s ohledem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS, obhajovali své stanovisko o tom, že jsou aktivně legitimováni k podání návrhu ve vztahu k lokalitě Z10.
19. Rovněž argumentace navrhovatelů potřebou provedení posouzení vlivů na životní prostředí není dle jejich názoru účelová. Určení veřejné zeleně bylo totiž jedním z klíčových návrhových bodů a týká se otázky právní jistoty určení této plochy a jejích podmínek samotným územním plánem. Taktéž měla územně plánovací dokumentace řešit vztahy v území právě ve fázi přípravy a realizace územně plánovací dokumentace, nikoli stavět kondicionály a neurčité podmínky na dobu, kdy dotčení vlastníci nebudou mít

možnost již v rámci celého procesu nic namítat. Není tedy nic účelového na tom, že navrhovatelům jde i o ochranu svých vlastnických práv. Přitom například určením veřejné zeleně, kdy by daný krok šlo udělat jinde a jinak, jde fakticky o mocenský zásah takřka srovnatelný s vyvlastněním části dotčených pozemků, což si zasluhuje řádnou ochranu a důkladný přezkum.

20. Uvedené podání ze dne 21. 6. 2016 doplnili navrhovatelé písemností ze dne 29. 6. 2016, kdy ve vztahu k otázce své aktivní legitimace odkázali na judikaturu Nejvyššího správního soudu., popř. judikaturu Ústavního soudu (zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), potažmo na judikaturu již prvorepublikovou.
21. Navrhovatelé v dalším podání ze dne 23. 10. 2017 upřesnili petit svého návrhu tak, že navrhli zrušení územního plánu ve větech vymezujících „Podmínky využití“ v kapitole „C urbanistické koncepce, včetně vymezení zastavitelných ploch, ploch přestavby a systému sídlení zeleně“ na s. 5 a také části „Podmínka rozhodování“ ve větě „zpracování územní studie a dohody o parcelaci“. Navrhovatelé se domáhali také zrušení textové části v kapitole „H Vymezení veřejně prospěšných staveb a veřejných prostranství, pro které lze uplatnit předkupní právo“ na s. 29 v tabulce „Veřejné prostranství – veřejná zeleně – plochy“ bod B2 ve znění „veřejné prostranství – plochy veřejné zeleně v lokalitě „Pod horou“, předkupní právo ve prospěch: obec Česká, k. ú.: Česká, pozemky v rámci zastavitelné plochy Z4, dotčené pozemky p. č. 525/1, 525/5, 525/8, 525/14, 525/18, 525/22, 525/25, 525/29 a 525/34.“ Navrhovatelé dále v petitu navrhli zrušit v textové části v kapitole „L. Vymezení ploch a koridorů, ve kterých je rozhodování o změnách v území podmíněno zpracováním územní studie“ na str. 30 věty „A - „Pod horou“ - zastavitelná plocha Z4, Podmínky pro pořízení územní studie: Využití plochy; Umístění pozemků ploch bydlení v rodinných domech, prostranství místního významu (veřejný dopravní prostor) určených pro přístup do řešené lokality a ploch veřejné zeleně jako veřejného prostranství. Zástavba bude napojena na veřejnou technickou infrastrukturu; Podmínkou je napojení lokality na komunikaci III. třídy v ulici Hlavní přes zastavitelnou plochu Z3 a respektování územních limitů v lokalitě. Lhůta pro vložení dat o územní studii do evidence územně plánovací činnosti: 4 roky od data nabytí účinnosti územního plánu“. Dále bylo navrženo v textové části v kapitole „N. Stanovení pořadí změn v území (etapizace)“ na str. 31 ve větě „*Pořadí změn v území je pro zastavitelné plochy Z3, Z4 a Z5 podmíněno takto*“ vypustit slovo (označení) „Z4“ a dále ve stejné kapitole na str. 31 zrušit věty „Lokalita bydlení ve vymezené zastavitelné ploše Z4 je podmíněna vybudováním veřejného dopravního prostoru s místní komunikací napojující lokalitu Z3 na komunikaci III. třídy v ulici Hlavní. Zároveň pro lokalitu Z4 je podmínkou napojení lokality na rekonstruované síť v ulici Nové (především napojení na oddílnou kanalizaci).“ Konečně v grafické části se navrhovatelé domáhali ve výkresu 0.1, 0.1a a 2.1 zrušit vymezení části plochy s rozdílným způsobem využití s omezením umisťováním staveb v ploše Z4 a v textové i grafické části zrušení vymezení plochy veřejné zeleně ZV v lokalitě Z4 na pozemcích p. č. 525/14, 525/18, 525/25, 525/58, 525/61, 525/66, 525/67 a 525/93, vše v k. ú. Česká.
22. Toto upřesnění navrhovatelé uvedli v návaznosti na argumentaci, která měla podpořit jejich aktivní legitimaci ve vztahu k ploše Z4, kdy např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010-89, dostupného na www.nssoud.cz, plyne, že existuje vztah mezi právní sférou navrhovatelů a) a b) a územím, které je úpravou územního plánu regulováno. Navrhovatelé a) a b) přitom považují, stejně jako

navrhovatelé další, regulaci lokality Z4, jejíž podmínky pro využití prakticky znemožňují využití dotčených pozemků jako zastavitelných, za naprosto nepřiměřené. Podmínky využití na s. 5 územního plánu považují za zcela nedůvodné, neurčité a znemožňující nakládání s dotčenými pozemky jako se zastavitelnými, neboť obsah těchto podmínek nepřiměřeně zasahuje do vlastnických práv navrhovatelů. V konkrétních podmínkách jde o omezení natolik restriktivní, že vylučuje využití předmětných pozemků. Přitom je třeba vzít v potaz, že předchozí územní plán uvedenou lokalitu reguloval tak, že šlo o územní rezervy ploch pro bydlení. Nyní je zcela zbytečné, aby zastavění bylo vázáno na zpracování územní studie. V těchto souvislostech navrhovatelé odkazují na § 30 odst. 2 stavebního zákona a podmínky pro pořízení územní studie. Těmto podmínkám však posuzovaná situace neodpovídá. Podobné se týká i další podmínky pro rozhodování – dohody o parcelaci, a to podobně jako další podmínky pro využití na zmíněné s. 5 územního plánu. Tyto podmínky jsou navíc stanoveny zcela neurčitě a v případě vymezení ploch veřejné zeleně naprosto neproporcionálně.

23. Nadto je ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu třeba na odůvodnění opatření obecné povahy klást obdobné nároky jako na odůvodnění rozhodnutí, přičemž povinnou součástí odůvodnění územního plánu je i odůvodnění jednotlivých nově vymezených ploch, což se v nynějším případě nestalo. Prakticky všechny pasáže na s. 6 a 7 jsou naprosto formální a omezují se na parafrázi § 18 a § 19 stavebního zákona, aniž by byly jakkoli konkretizovány ve vztahu k regulovanému území. Navrhovatelé jsou proto toho názoru, že odůvodnění napadeného územního plánu v dané části postrádá způsobilé rozhodovací důvody, a je proto nepřezkoumatelné; proto navrhovatelé považují odůvodnění územního plánu ve vztahu k vymezení plochy veřejné zeleně ZV a omezujících podmínek pro využití a rozhodování v lokalitě za nepřezkoumatelné. Vymezení plochy veřejné zeleně je navíc zcela nepřiměřeným zásahem do vlastnického práva navrhovatelů, v rozporu se zásadou subsidiarity a minimalizace zásahů, jsou stanoveny nereálné a nesplnitelné podmínky pro využití zastavitelných ploch lokality Z4, a to přestože existuje vhodná a dostatečná příležitost pro využití vlastních, obecních pozemků bez nutnosti zasahovat do práv a oprávněných zájmů soukromých osob; odpůrce se rozhodl zcela svévolně omezit v napadeném území vlastnická práva navrhovatelů jako soukromých osob. Zvolené řešení není řádně odůvodněno, je neproporcionální a diskriminační.
24. Konečně navrhovatelé doplnili svůj návrh a upřesnili jeho petit podáním ze dne 30. 11. 2017, kdy uvedli, že nežádají o zrušení vymezení celé lokality Z10, ale právě toliko o zohlednění skutečného i právního stavu nemovitostí navrhovatelů ke dni schválení územního plánu (29. 9. 2014). I při respektu k diskreční pravomoci obce se nelze spokojit faktem, že reparcelované a zasítované pozemky nebyly zohledněny jak v grafické, tak v textové části územního plánu. Připravenost pozemků navrhovatelů byla splněna; i přes námítky navrhovatelů ke zhotoviteli územního plánu nebyly pozemky ve své podobě zahrnuty ani jiným řádným způsobem zohledněny v územněplánovací dokumentaci. Tento postup nebyl ani zdůvodněn. Nadto se obec s námítkami vypořádala toliko s kusými vyjádřeními o harmonickém rozvoji obce, ačkoli v jiných částech se obec bez dalšího řádného zdůvodnění rozšiřuje – i to koliduje s legitimním očekáváním navrhovatelů.
25. Z uvedených důvodů navrhovatelé ve vztahu k lokalitě Z10 petit upřesnili tak, že se domáhají v textové a grafické části ve vymezení funkční plochy, lokality Z10 zrušit vymezení parcel p. č. 650/126, p. č. 650/134 a p. č. 650/139, kdy zhotovitel je povinen

zohlednit reparcelovaný stav nemovitostí a do územně plánovací dokumentace zakreslit aktuální stav pozemků navrhovatelů v místní části Vrbky. Dále navrhovatelé navrhuji zrušit vymezení, resp. ukončení lokality „Z10“ při její jižní hranici (tj. při hranici p. č. 650/131) a odpůrci se ukládá zvážit podmínky a možnosti stanovení dané lokality dále v jižním směru.

IV. Procesní okolnosti řízení

26. Soud k věci poznamenává, že v průběhu řízení docházelo vzhledem k vlastnickým změnám k dotčeným pozemkům i k úpravě osob navrhovatelů. Navíc usnesením ze dne 14. 7. 2016, č. j. 63 A 3/2016-99, soud řízení přerušil, a to s ohledem na řízení vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 As 94/2015, kdy výsledek dané věci mohl ovlivnit i nyní posuzovaný případ; návrh na přerušení řízení vznesl podáním ze dne 6. 6. 2016 odpůrce, přičemž navrhovatelé s případným přerušením řízení souhlasili. O tom, že se v řízení pokračuje, rozhodl zdejší soud usnesením ze dne 23. 1. 2018, č. j. 63 A 3/2016-141.
27. Podáním ze dne 24. 6. 2016 se na soud obrátila paní Ing. V. I., které z titulu spoluvlastnictví pozemku p. č. 525/26, který se nachází v lokalitě Z4, navrhla, aby ve vztahu k lokalitě Z4 byl návrh na zrušení územního plánu zamítnut, kdy soud by měl vzít v potaz i zájmy ostatních vlastníků pozemků v daném území; podaný návrh totiž nevyjadřuje vůli všech dotčených vlastníků v místě specifikovaném v územním plánu pod kódem Z4. Soud však s paní I. nejednal jako s osobou zúčastněnou na řízení, neboť své oznámení o účasti na řízení učinila až po propadné lhůtě dle § 34 odst. 2 s. ř. s. O tom soud Ing. I. informoval přípisem č. j. 63 A 3/2016-149.

IV. Posouzení věci soudem

28. Krajský soud přezkoumal předmětné opatření obecné povahy v mezích rozsahu a důvodů návrhu a shledal, že **návrh není důvodný**.

IV. 1. Obecná východiska

29. Při posouzení návrhu přitom soud jako východisko a kritérium zvolil, kromě příslušné právní úpravy, především relevantní judikaturu správních soudů, a to zejména judikaturu svou vlastní a Nejvyššího správního soudu. Ještě před započítím přezkumu napadeného opatření obecné povahy na základě návrhových bodů považoval soud za nezbytné vymezit základní hlediska či zásady přezkumu územních plánů, ze kterých při projednávání a rozhodování věci vycházel
30. V nyní souzené věci je předmětem sporu tvrzený zásah do vlastnických práv navrhovatelů, a to v rozsahu, v jakém se měl dotknout jimi specifikovaných pozemků p. č. 650/325, 650/236, 650/327, 650/238, 650/329, 650/330, 650/331, 650/332, 650/333, 650/334, 650/335, 650/336, 650/341, 650/342, 650/343, 650/349, 650/348, 650/347, 650/352, 650/351, 650/350, 650/321, 650/322, 650/324, 650/323, 650/355, 650/126, 650/354, 650/353 [navrhovatelé c) – i), a to ve vztahu k lokalitě Z10] a pozemků p. č. 525/49, 525/50, 525/53, 525/57, 525/62, 525/65, 525/67 [navrhovatelé a) a b), a to ve vztahu k lokalitě Z4] - vše katastrální území Česká. K tomu soud poznamenává, že v případě navrhovatelů a) a b) byly do návrhu zahrnuty, ve vztahu k lokalitě Z4 i pozemky p. č. 525/1, 525/5, 525/34, 526/16 a 526/38, ty se však vzhledem k reparcelaci v území, jak ve svém vyjádření k návrhu ze dne 6. 6. 2016 poukázal odpůrce, a jak soud ověřil dle údajů katastru nemovitostí, již v ploše vymezené jako Z4 nenacházejí.

31. Soud především konstatuje, že v procesu územního plánování dochází k posouzení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by tak byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. bod 114 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103, publikovaného pod č. 2552/2012 Sb. NSS).
32. Soud může přezkoumávat pouze to, zda příslušný orgán postupoval při pořizování územního plánu a v řízení o jeho vydání v souladu se zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74, publikovaný pod č. 968/2006 Sb. NSS). Úlohou soudu v tomto typu řízení je bránit jednotlivce (a tím zprostředkovaně celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, nikoliv však územní plány dotvářet. Při hodnocení zákonnosti územního plánu či jeho změny se pak soud řídí zásadami proporcionality a zdrženlivosti. Ke zrušení územního plánu či jeho změny by měl proto soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, publikovaný pod č. 1462/2008 Sb. NSS).

IV. 2) Podmínky řízení

33. Soud se nejprve zabýval splněním procesních podmínek řízení, kterými je přípustnost návrhu, aktivní procesní legitimace navrhovatele, pasivní procesní legitimace odpůrce a formulace závěrečného návrhu.
34. Návrh podaný dne 14. 4. 2016 směřuje proti opatření obecné povahy, které bylo vydáno dne 29. 9. 2014 a nabylo účinnosti dne 17. 10. 2014. Návrh je tak podán včas (§ 101b s. ř. s.).
35. Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Aktivní legitimace navrhovatele se tak zakládá tvrzením dotčení na jeho právech. V souladu s názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (usnesení ze dne 21. 7. 2009 ve věci sp. zn. 1 Ao 1/2009, publikované pod č. 1910/2009 Sb. NSS) zdejší soud vychází z toho, že aby byl navrhovatel aktivně legitimován, musí především tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena.
36. Navrhovatelé jsou fyzickými osobami, vlastníky pozemků, které se buď nachází v území řešeném předmětným opatřením obecné povahy [lokalita Z4, v níž jsou vlastníky shora specifikovaných pozemků navrhovatelé a) a b)], nebo jsou v blízkosti takto řešeného území (lokalita Z10 v případě navrhovatelů c - i)]. Soud je přesvědčen, že není důvod pochybovat o aktivní legitimaci navrhovatelů a) a b); tito navrhovatelé v daných souvislostech uvedli dostatečná tvrzení, proč se domnívají, že byli zkráceni na svých právech. Je jednoznačně zřejmé, že je dán zájem navrhovatelů a) b) na tom, jak bude využito území, v němž vlastní pozemky, a jak mohou být či jsou zasažena jejich práva.

37. Existenci aktivní legitimace k podání návrhu shledává soud i v případě navrhovatelů c) – i). Ti sice nevlastní pozemky přímo v lokalitě Z10, nicméně dostatečným způsobem tvrdí, jak se jejich práv dotklo právě zvolené vymezení předmětného území, v jehož bezmála přímém sousedství vlastní pozemky. V tomto ohledu vychází soud přiměřeně z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010-89, dostupného na www.nssoud.cz, jehož závěry byly vyjádřeny v právní větě, dle níž: „*K podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části podle § 101a a násl. s. ř. s. mohou být aktivně legitimováni také vlastníci pozemků (nemovitostí) či jiné osoby oprávněné z věcných práv k nemovitostem, jež sousedí s územím regulovaným napadeným opatřením obecné povahy (územním plánem), pokud tvrdí, že jejich vlastnické nebo jiné věcné právo by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na regulovaném území tento plán připouští. Otázku, „kam až“ možné dotčení sahá, přitom nelze zodpovědět paušálně, ale záleží na konkrétních okolnostech individuálního případu. Typicky je nutno uvážit velikost sídelní aglomerace, krajinný ráz, zalidněnost (zastavěnost), charakter území (zemědělské či průmyslové) atd.*“. Zároveň bere soud v potaz i závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008-51, dostupného na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud věcně přezkoumal návrh vlastníka, který se domáhal, aby do zastavěného území byla zahrnuta nejen část jeho pozemku, nýbrž tento pozemek celý – návrh se tedy částečně týkal rovněž plochy, která nebyla zahrnuta do zastavěného území dle územního plánu, přičemž navrhovatel svůj návrh neopíral o aktivity na zastavěném území dle územního plánu (srov. shora uvedené vymezení aktivní procesní legitimace dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010-89), ale o to, že jeho pozemek měl být celý zahrnutý do sousedícího zastavěného území dle územního plánu (pro úplnost soud poznamenává, že ačkoli byly některé závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008-51, překonány usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, netýká se tato skutečnost právě zmíněného názoru na aktivní procesní legitimaci vlastníka, který se domáhá zahrnutí svého pozemku do sousedící zastavěné plochy). Zároveň soud shledal, že vzhledem k tomu, že mezi dotčenými pozemky navrhovatelů c) – i) a plochou Z10 se nachází pouze jediný pozemek p. č. 650/131, lze hovořit o dotčení jejich právní sféry a o jejich aktivní legitimaci.
38. Navrhovatelé správně označili osobu pasivně legitimovanou, kterou je obec Česká. Soud připomíná, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, je v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. o zrušení územního plánu odpůrcem obec, jejíž zastupitelstvo územní plán vydalo.
39. Další podmínkou řízení je formulace závěrečného návrhu v souladu s požadavky vyplývajícími z ustanovení §101a s. ř. s. Navrhovatelé požadují zrušení vymezených částí opatření obecné povahy, které srozumitelným způsobem označili a uvedli, které části opatření obecné povahy považují za problematické; návrh obsahuje i náležitosti dle §101b odst. 2 s. ř. s.

IV. 3. Vlastní přezkum opatření obecné povahy

40. Krajský soud v Brně dále vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, publikovaného pod č. 740/2006 Sb. NSS, podle něhož soud při zkoumání důvodnosti návrhu na přezkum opatření obecné povahy postupuje v krocích tzv. algoritmu. V prvním kroku soud zkoumá, zda napadené opatření obecné povahy bylo vydáno orgánem, který k tomu měl pravomoc. V druhém kroku se soud zabývá, zda

orgán, který opatření vydal, nepřekročil zákonem stanovené meze své působnosti (věcné, osobní, prostorové a časové). V dalších krocích pak soud posuzuje zákonnost postupu odpůrce při vydávání napadeného opatření obecné povahy a otázky obsahového souladu napadeného opatření obecné povahy se zákonem (hmotněprávními předpisy), a zkoumá i soulad opatření obecné povahy se zásadou proporcionality.

41. Je nutno vzít rovněž v úvahu, že při postupu podle uvedeného algoritmu je soud v souvislosti s nabytím účinnosti novely soudního řádu správního, provedené zákonem č. 303/2011 Sb. dne 1. 1. 2012 limitován tím, že podle § 101d odst. 1 s. ř. s. je při rozhodování vázán rozsahem a důvody návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části.
42. Napadené opatření obecné povahy - Územní plán Česká ze dne 29. 9. 2014 krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 7, § 101a a násl. s. ř. s., dle uvedeného algoritmu v mezích uplatněných návrhových bodů.
43. První dva kroky algoritmu soud činí s ohledem k jejich obsahu z úřední povinnosti, jak vyplývá i z odst. 28 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116, publikovaného pod č. 2215/2011 Sb. NSS. Nutno dodat, že navrhovatelé nijak nezpochybňují otázky související s pravomocí a působností odpůrce k vydání napadeného územního plánu. Ani soud nemá pochybnosti o těchto otázkách a odkazuje rovněž na bod 38. tohoto rozsudku.
44. Co se týká třetího kroku předmětného algoritmu, tedy problematiky vydání opatření obecné povahy zákonem stanoveným způsobem, uvádějí navrhovatelé ve vztahu k ploše Z4, že nebylo zpracováno posouzení vlivů na životní prostředí, resp. že odůvodnění toho, proč se tomu tak nestalo, je zcela nedostatečné; ve vztahu k ploše Z10 pak navrhovatelé namítají zejména nedostatečné odůvodnění a vypořádání se s námitkami, přičemž ve vztahu k ploše Z4 pak má být nedostatečné (zcela formální) odůvodnění v samotném územním plánu týkající se zvoleného řešení, včetně jednotlivých podmínek využití území, protože je dána jeho nepřezkoumatelnost. Do třetího kroku algoritmu pak lze zařadit ještě námitku absence nadřazené územně plánovací dokumentace v podobě zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje.
45. Navrhovatelé pak k oběma dotčeným plochám argumentují zejména porušením principů proporcionality, subsidiarity, minimalizace zásahů, či porušením svého legitimního očekávání, a to také v souvislosti s tím, že odpůrce nerefletoval skutečný stav v území. Tyto námitky se tedy týkají převážně pátého kroku algoritmu. Dané námitky se naopak striktně vzato netýkají čtvrté fáze algoritmu, tedy souladu opatření obecné povahy se zákonem, rozuměj hmotněprávními předpisy. Tento čtvrtý krok však velmi úzce souvisí se samotnou problematikou proporcionality, proto se soud bude, v souvislosti s námitkami navrhovatelů, zabývat i touto záležitostí, neboť ji dle názoru soudu nelze od otázky proporcionality napadeného opatření obecné povahy oddělit. V tomto smyslu soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116, dle něhož „[č]tvrtá fáze (problémový okruh) algoritmu (materiální kritérium, řešící otázku, zda obsah opatření je v souladu se zákonem) a pátá fáze (přezkoumání obsahu z hlediska jeho proporcionality) se z pohledu otázky právě zkoumané do značné míry prolínají. To proto, že zákonným (právním) kritériem rozhodování veřejné správy obvykle bývá také – v textech právních předpisů nejrozličnějším způsobem vyjádřená nebo ze základních principů činnosti veřejné správy dovoditelná – jak věcná správnost přijatého rozhodnutí, tak jeho přiměřenost (proportionalita). Jinými slovy – jen věcně správné a přiměřené rozhodnutí je

také rozhodnutím zákonným. Obě kritéria není vhodné od sebe v praxi uměle oddělovat a řešit složité doktrinní otázky rozhodnutí zákonných a současně věcně nesprávných (a vice versa)“.

IV. 3. a) Absence posuzování vlivů na životní prostředí a nepřezkoumatelnost stanoviska dotčeného orgánu

46. Ve smyslu shora specifikovaných návrhových námitek se navrhovatelé domnívají, že kdyby územní plán byl býval předmětem posuzování vlivů na životní prostředí dle zákona o posuzování vlivů, mohlo dojít k adekvátnímu vyhodnocení stavu veřejné zeleně a veřejných prostranství a nemusela být funkční plocha ZV „*nesmyslně umístěna v takové míře a uvedeným způsobem na pozemky navrhovatelů v lokalitě Z4*“. V těchto souvislostech navrhovatelé namítají nepřezkoumatelnost (odůvodnění) územního plánu, resp. vyjádření dotčeného orgánu.
47. K dané námitce soud ověřil, že v příloze 1a územního plánu se na s. 17 pod písm. a. („*Vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí*“) uvádí, že „[d]otčený orgán odbor životního prostředí KrÚ JMK z hlediska zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, ve svém stanovisku k zasání ÚP Česká neuplatnil požadavek na vyhodnocení vlivů územního plánu Česká na životní prostředí“. Předmětné stanovisko se nachází mezi přílohami postoupenými odpůrcem, kdy Krajský úřad Jihomoravského kraje, Odbor životního prostředí jej podal dne 8. 2. 2013 pod č. j. JMK 16385/2013. Jedná se přitom o doplnění původního koordinovaného stanoviska ze dne 2. 11. 2012, č. j. JMK 114216/2012, přičemž toto doplnění bylo reakcí na změnu návrhu zadání územního plánu. Krajský úřad Jihomoravského kraje zde vyšel z toho, že „*rozsah ploch převzatých z původního územního plánu bude o něco málo zmenšen a plochy o této rozloze budou vymezeny v bezprostřední návaznosti na již vymezené plochy výroby. Regulativem nebude připuštěna jakákoliv výrobní činnost s možnými vlivy na okolní prostředí. Dle upraveného návrhu zadání územního plánu Česká bude koridor pro silnici I/43 pouze zpřesněn a nebude vymezován nový koridor. Vymezení koridoru pro záměr „Přeložka silnice I/43 Česká – Kuřim“ bude provedeno jako územní rezerva. Nově budou vymezeny pouze místní a účelové komunikace. Tím v žádném případě není dotčena povinnost investorů – oznamovatelů konkrétních záměrů uvedených v § 4 odst. 1 zákon o posuzování vlivů na životní prostředí, postupovat ve smyslu ustanovení § 6 a následujících zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, které upravují posuzování záměrů.*“ Toto stanovisko odpůrce reprodukoval v rámci vypořádání připomínky spolku „*Občané za kvalitu bydlení v Brně – Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích*“ na s. 18 přílohy 1b územního plánu.
48. Předmětnou problematikou (ne)provedení hodnocení vlivů na životní prostředí v případě nyní posuzovaného územního plánu se správní soudy již zabývaly (viz také shora uvedené důvody pro přerušení řízení). Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2015, č. j. 67 A 1/2015-58, dostupným na www.nssoud.cz, byl územní plán částečně zrušen, a to i k námitce navrhovatele v daném řízení, že zmíněné stanovisko Krajského úřadu Jihomoravského kraje nebylo dostatečně odůvodněné.
49. Krajský soud v Brně tak ve svém rozsudku ze dne 27. 4. 2015, č. j. 67 A 1/2015-58, uvedl, že „[p]odle § 10i odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb. ministerstvo a orgán kraje jako dotčené orgány ve smyslu stavebního zákona při pořizování politiky územního rozvoje a územně plánovací dokumentace stanoví požadavky na obsah a rozsah vyhodnocení vlivů na životní prostředí včetně zpracování možných variant řešení, a pokud vyhodnocení vlivů na životní prostředí neobsahuje náležitosti podle stavebního zákona, jsou oprávněny požadovat jeho dopracování. Při

pořizování územního plánu stanoví orgán kraje na základě kritérií uvedených v příloze č. 8 k tomuto zákonu požadavek na zpracování vyhodnocení vlivů na životní prostředí. [...] V případě právě posuzovaném krajský úřad do odůvodnění svého stanoviska sice částečné důvody, které jej vedly k neuplatnění požadavku na vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí, uvedl, zdaleka se však nevypořádal se všemi kritérii obsaženými v příloze č. 8, jak požaduje shora citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu. [...] V právě projednávaném případě se měl krajský úřad zabývat jednotlivými kritérii tím spíše za situace, kdy v původním stanovisku (ze dne 2. 11. 2012) požadavek na vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí uplatnil. Pokud pak v doplnění stanoviska svůj názor zcela změnil, aniž by ohledně důvodů této změny procházela spisem jakákoli procesní stopa, měl tuto změnu odůvodnit zvláště pečlivě. Soud tedy souhlasí s návrhovatelem, že stanovisko předmětná kritéria dostatečně nevypovídá, a je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z tohoto závěru pak plyne, že došlo k vadě v postupu při vydávání napadeného opatření obecné povahy spočívající v nepřezkoumatelném stanovisku krajského úřadu; tato vada mohla mít vliv na zákonnost napadeného územního plánu.“

50. Citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně však ke kasační stížnosti odpůrce zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 12. 2016, č. j. 5 As 94/2015-79, dostupným na www.nssoud.cz. Kasační soud zde dospěl k závěru, že „Nejvyšší správní soud [...] nemůže souhlasit se závěry krajského soudu o nedostatečnosti odůvodnění daného stanoviska v tomto konkrétním případě“.
51. Konkrétně pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 5 As 94/2015-79, uvedl mj. to, že „[p]ředmětné „doplnění stanoviska odboru životního prostředí Krajského úřadu Jihomoravského kraje,“ vydané dne 12. 2. 2013, lze materiálně považovat za nové stanovisko v rozsahu, v jakém bylo původní stanovisko změněno. Toto nové stanovisko tedy, vzhledem k absenci přechodných ustanovení, podléhalo právní úpravě zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění zákona č. 350/2012 Sb., účinného ode dne 1. 1. 2013. Lze tak přisvědčit stěžovateli, že nemělo být prováděno zjišťovací řízení, jak § 10i odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, v daném znění, výslovně stanoví. I přesto je krajský úřad povinen použít kritéria dle přílohy č. 8 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, pokud je z návrhu zadání územního plánu patrné, že by měl územní plán vytvářet rámec pro budoucí povolení záměrů uvedených v příloze č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (§ 10i ve spojení s § 10a odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a ve spojení s § 47 stavebního zákona), přičemž není rozhodné, zda se jedná o kategorii I či kategorii II v rámci této přílohy. Pokud je z návrhu zadání územního plánu zřejmé, že takový záměr či záměry uvedené v příloze č. 1 bude budoucí územní plán předpokládat či umožňovat, musí krajský úřad následně zhodnotit, zda dle kritérií uvedených v příloze č. 8 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí bude nutné návrh územního plánu posuzovat z hlediska hodnocení vlivů na životní prostředí, případně stanovit v daném ohledu podrobnější požadavky (§ 47 odst. 3 stavebního zákona, § 10i odst. 3, resp. nyní odst. 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí). Krajský soud vytkl krajskému úřadu údajně nedostatečné odůvodnění doplnění stanoviska vzhledem k předchozímu opačnému názoru krajského úřadu. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2013, č. j. 2 As 40/2013 – 32, uplatní se zde zásada kontinuity a závaznosti stanovisek a je tudíž nezbytné se argumentačně vypořádat s vlastním předchozím stanoviskem tak, aby se jednalo o přezkoumatelný úkon správního orgánu. V tomto případě však Krajský úřad Jihomoravského kraje těmito požadavkům dostál, navíc krajský soud skutečně pominul, že krajský úřad neposuzoval ve svém novém stanovisku shodný

návrh zadání územního plánu, ale návrh podstatně modifikovaný právě za tím účelem, aby nebylo třeba podstupovat proces SEA.“

52. Citované závěry Nejvyšší správní soud uvedl v kontextu konkrétních návrhových námitek ve vztahu k problematice „*Přeložky silnice I/43 Česká – Kuřim*“. I k dalším námitkám ovšem Nejvyšší správní soud uvedl, že „[v]ýčet kritérií obsažených v příloze č. 8 musí ze své podstaty dopadat na celou škálu koncepcí, které je třeba posoudit ve zjišťovacím řízení dle § 10d zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, pro něž je výslovně určen. V případě posuzování dle § 10i tohoto zákona lze proto dovodit, že kritéria, která Krajský úřad Jihomoravského kraje ve svém stanovisku nezmínil, nepovažoval za relevantní vzhledem k posuzovanému rámci.“
53. Ve shodě s citovanými názory Nejvyššího správního soudu má i zdejší soud za to, že odůvodnění předmětného stanoviska Krajského úřadu Jihomoravského kraje je dostatečné a přezkoumatelné. Soud je považuje i za věcně správné, a to také s tím, že ani navrhovatelé v nynějším řízení nenamítají ničeho konkrétního, z čeho by bylo možné dovodit nesprávnost předmětného stanovisky, když se jejich tvrzení omezují pouze na vágní zmínky o současném překračování závazných limitů pro škodliviny, o stanovení nových zastavitelných ploch a o záměru napojení místní komunikace (problematikou dopravního napojení a určení rozvojových ploch se mj. zabýval Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku), a to v souvislosti se spekulací, že kdyby došlo k posuzování vlivů na životní prostředí, byly by plochy veřejné zeleně stanoveny v územním plánu jinak. Za zcela bez významu přitom soud nepovažuje ani skutečnost, že k dané problematice posuzování vlivů na životní prostředí navrhovatelé [to se týká zejména navrhovatelů a) a b), kteří jsou dotčení regulací v ploše Z4], resp. jejich právní předchůdci neuplatnili v procesu pořizování a schvalování územního plánu žádné námitky a připomínky. Odpůrce se tak nemohl relevantně vyrovnat s nyní tvrzenými důvody navrhovatelů.

IV. 3. b) Stanovení veřejné zeleně v lokalitě Z4, podmínky využití a podmínky pro rozhodování v lokalitě Z4

54. Problematiky zmíněné v této části rozsudku se fakticky dotýkají pouze námitky navrhovatelů a) a b), kteří jsou vlastníky pozemků v lokalitě Z4. Přitom tito navrhovatelé jsou procesními nástupci původní navrhovatelky, PhDr. V. S., od níž v průběhu řízení před zdejším soudem nabyli předmětné pozemky v daném území (část dotčených pozemků nabyli rovněž od původní navrhovatelky H. Š.); pouze oni jsou v daném ohledu materiálně dotčení napadenou regulací dle územního plánu.
55. Návrhová argumentace se opírala o tvrzení o narušení pokojného stavu, nedostatečně odůvodněný rozpor mezi veřejným a soukromým zájmem, flagrantní zásah do triády vlastnického práva, nedodržení principu přiměřenosti (proporcionality), a to s ohledem na to, že dané pozemky dosud (v minulosti) nebyly v obecném užívání a rovněž nebyly předmětem neomezené přístupnosti pro veřejnost (viz také námitky zmíněné výše). Další námitky vzhledem k lokalitě Z4 se týkaly opět nedodržení přiměřenosti/proporcionality při určení podmínek pro využití a pro rozhodování ve vztahu k danému území, kdy byla zdůrazněna nejasnost a nepřezkoumatelnost územního plánu z důvodu nutnosti zpracování územní studie a dohody o parcelaci (to jakožto podmínky pro rozhodování).
56. Za klíčové pro nynější posouzení považuje soud skutečnost, právní (procesní) předchůdkyně navrhovatelů a) a b) zůstaly v průběhu přípravy územního plánu pasivní a nepodaly proti předmětným regulativům námitky ani připomínky. V tomto směru se

uplatní závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 6. 11. 2014, č. j. 7 As 186/2014-49, dostupném na www.nssoud.cz. V daném případě Nejvyšší správní soud rovněž rozhodoval o námitkách zpochybňujících věcné řešení zvolené ve změně územního plánu ohledně budoucího využití pozemků navrhovatelů, což je situace obdobná situaci posuzované nyní; Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že „se jedná o „ryzí“ námitku mířící vůči proporcionalitě napadeného regulativu“, kdy právní předchůdci vlastníků dotčených pozemků „nepodali v průběhu přípravy Změny územního plánu proti tomuto regulativu námitky ani připomínky“. Nejvyšší správní soud zároveň uvedl, že takovým účastníkům řízení je „nutno přičítat procesní pasivitu jejich právního předchůdce“.

57. V rozsudku ze dne 6. 11. 2014, č. j. 7 As 186/2014-49, Nejvyšší správní soud připomenul, že podrobně se judikaturou týkající se procesní pasivity v procesu přípravy opatření obecné povahy zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 AOs 3/2013-29, dostupném na www.nssoud.cz. V něm poukázal na to, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116, „sice otevřel prostřednictvím procesní legitimace branku k soudnímu přezkumu i pro navrhovatele, kteří proti územnímu plánu během jeho přípravy nebrojili, avšak na jejich legitimaci věcnou (tedy důvodnost jejich návrhu) musí mít tato skutečnost zpravidla fatální dopad, nepřesvědčí-li soud, že svá práva ve správním procesu z objektivních důvodů uplatnit nemohli.“ Na základě dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu a nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, dostupného na <http://nalus.usoud.cz>, pak dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 AOs 3/2013-29, k následujícím závěrům: „Lze tedy shrnout, že pokud navrhovatel námitky ani připomínky v rámci přípravy územního plánu nepodal, soud se otázkou proporcionality přijatého řešení zabývat nemůže. Rozhodoval by o dané otázce „v první linii“, a nabízel tak činnost pořizovatele územního plánu. [...] Ke zrušení opatření obecné povahy však může soud přikročit i přes procesní pasivitu navrhovatele tehdy, pokud převáží důvody pro zrušení nad právní jistotou osob jednajících v důvěře v přijaté změny (rozšířený senát měl podle všeho ve výše citovaném usnesení na mysli ochranu dobré víry všech osob, jichž se územní plán dotýká a jež se procesu jeho přijímání účastnily, nikoliv např. jen sousedů pozemku, jehož využití určené územním plánem navrhovatel zpochybňuje). Závažné důvody pro zrušení územního plánu představuje porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy. [...] Zda se o závažný důvod pro zrušení územního plánu jedná, je třeba posoudit s ohledem na veškeré relevantní okolnosti případu a snesené argumenty stran řízení. Typickým příkladem takovéto situace bude porušení ustanovení upravujících proces přijímání územního plánu takovým způsobem, že tím odpůrce navrhovateli fakticky znemožnil nebo významně ztížil uplatnění jeho práva podat námitky nebo připomínky (na tento typ nezákonnosti pamatuje již výše citované usnesení rozšířeného senátu). Nepůjde však o příklad jediný. Nejvyšší správní soud dovodil, že ony závažné důvody mohou spočívat i v porušení právních předpisů chránících významné veřejné zájmy, např. zájem na ochraně životního prostředí. [...] Sama obecnost odůvodnění územního plánu takovýto případ zásadní nezákonnosti nepředstavuje. Odlišný náhled by snad byl možný v případě, že by odůvodnění územního plánu nedávalo o záměrech jeho zpracovatele jasnou představu ani v nejobecnější rovině a fakticky by tak zcela chybělo.“
58. Krajský soud neshledává v nyní projednávané věci důvod se od těchto závěrů odchýlit. Jak přitom konstatoval Nejvyšší správní soud v již připomenutém rozsudku ze dne 6. 11. 2014, č. j. 7 As 186/2014-49, „nabytí nemovitosti nemůže automaticky znamenat akceptaci napadeného opatření obecné povahy a nemožnost jej podrobit soudnímu přezkumu. Stěžovatelé

však dobrovolně vstoupili do práv a povinností předchozího vlastníka a nemohli nabýt více práv, než měl předchozí vlastník. Pokud ten svou procesní pasivitou omezil rozsah možného následného soudního přezkumu opatření obecné povahy, k němuž by byl legitimován z titulu svého vlastnického práva k předmětným nemovitostem, pak převodem vlastnického práva přechází toto omezení i na nabyvatele těchto nemovitostí. Nutno však dodat, že se jedná pouze o omezení soudního přezkumu (týkající se především nároků na odůvodnění opatření obecné povahy a posuzování proporcionality určitého řešení), nikoliv jeho vyloučení. [...] Nabytím vlastnického práva k dotčeným nemovitostem tedy nastoupili stěžovatelé do práv a povinností původního vlastníka, a to včetně těch práv a povinností, jež se vážou ke Změně územního plánu. Veškerá práva navrhovatelů, která by mohla být dotčena Změnou územního plánu, se totiž existenčně pojí s vlastnickým právem k předmětným pozemkům.“

59. Zdejší soud se z výše uvedených důvodů proporcionalitou, v souladu s výše uvedenou judikaturou, plně nezabýval. Přesto však v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, vážil, zda zde i tak není dán závažný důvod pro zrušení napadené části územního plánu. Žádné takové důvody pramenící z dotčení vlastnického práva navrhovatelů a) a b) však neshledal. Důvodem je mimo jiné skutečnost, že do přijetí napadeného územního plánu se v případě plochy Z4 nejednalo zastavitelnou plochu, pozemky byly součástí zemědělského půdního fondu. Posuzovaný územní plán naopak výstavbu na dotčených pozemcích, byť v neúplné formě, umožnil a v podstatě tak umožnil realizovat na daných plochách stavební záměry a tyto pozemky zhodnotit – byť byla část pozemků vyhrazena pro účely veřejné zeleně, jedná se v celkovém kontextu o zmíněnou otázku proporcionality využití daného území. Co se pak týká odůvodnění územního plánu, lze zmínit, že v textové části na s. 2 hovoří územní plán o nutnosti v návrhu doplnit plochy veřejných prostranství ve formě veřejné zeleně s možnostmi rekreačního využití, a to pro zlepšení kvality rezidenčního bydlení. Důvody pro vymezení systému sídelní zeleně jsou dále rozvedeny tamtéž na s. 8, kdy je konstatováno, že v urbanistické struktuře obce nejsou vymezeny žádné stávající plochy veřejné zeleně, přičemž nové plochy veřejné zeleně jsou nyní vymezeny v souvislosti se zastavitelnými plochami Z3, Z4 a Z5 jako veřejná prostranství v návaznosti na novou rezidenční výstavbu (obdobně pak k veřejným prostranstvím na s. 9 textové části územního plánu). Plochu Z4 pak odůvodnění územního plánu zmiňuje v souvislosti s podmínkami pro pořízení územní studie a etapizaci na s. 30 a 31. Blíže je pak problematika veřejných prostranství a způsobu jejich vymezení rozvedena na s. 42 – 43 odůvodnění územního plánu (příloha č. 1a).
60. V těchto souvislostech je možné také zmínit, že znění odůvodnění na s. 43 přílohy č. 1a územního plánu (ve věci veřejných prostranství a komunikací v souvislosti s nutností zpracovat územní studii) je mj. výsledkem vypořádání námítky osoby, která projevila, na rozdíl od právních předchůdců navrhovatelů a) a b), aktivitu při pořizování územního plánu. Vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch se věnovalo odůvodnění územního plánu na s. 67 přílohy č. 1a. Nadto lze odkázat rovněž na vyjádření odpůrce k návrhu, který zdůraznil, že v ploše Z4 se nachází významný limit v území, Březovský vodovod, který omezuje možnost výstavby v lokalitě Z4 a grafické zobrazení sídelní zeleně se přizpůsobuje jeho umístění; u plochy veřejné zeleně v lokalitě Z4 pak odpůrce využil svého práva a vymezil tyto plochy coby veřejně prospěšné s možností uplatnění předkupního práva. S přihlédnutím k níže uvedenému dle názoru soudu ob stojí ve zde zvažovaném kontextu i odkaz odpůrce na § 43 odst. 2 stavebního zákona, dle něhož je možné pro plochy vymezené v územním plánu stanovit jako podmínky dohodu o parcelaci a územní studii.

61. S ohledem na pasivitu právních předchůdkyň navrhovatelů a) a b) při přípravě územního plánu, je nutno také klást nižší nároky na jeho odůvodnění (viz výše citovaná judikatura). Je nutno trvat na takovém odůvodnění, z něhož bude alespoň v nejobecnější rovině patrná představa o záměrech zpracovatele. Na druhou stranu samotná obecnost odůvodnění nepředstavuje závažný důvod pro zrušení opatření obecné povahy. Krajský soud má za to, že ve zmíněných pasážích územního plánu a jeho odůvodnění je územní plán ve zde posuzovaném rozsahu v obecné rovině dostatečně odůvodněn. Z celkového odůvodnění přitom plynou důvody pro přijaté řešení. Po odpůrci by bylo možné žádat podrobnější odůvodnění napadeného řešení v situaci, kdy by v průběhu přípravy územního plánu někdo vyjádřil pochybnosti ohledně jeho nezbytnosti, vhodnosti, zákonnosti a podobně. Jestliže však nikdo takové pochybnosti nevznnesl, považuje krajský soud odůvodnění územního plánu za dostatečné [srov. také bod 21. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 A 03/2013-29; k omezenému přezkumu funkčního využití pozemků v případě procesní pasivity při pořizování územního plánu, resp. k omezenému posuzování proporcionality střetu soukromého a veřejného zájmu v takovém případě viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 A 02/2009-54, publikovaný pod č. 2008/2010 Sb. NSS, jehož závěry byly shrnuty v právní větě, dle níž *„Námitkou omezení vlastnických a jiných věcných práv spočívající v určení jiného funkčního využití pozemků v novém územním plánu obce se soud může na návrh vlastníka takových pozemků zabývat v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. pouze tehdy, vyslovil-li vlastník dotčených pozemků (navrhovatel) v procesu přijímání a schvalování nového územního plánu obce své námitky nebo připomínky proti novému funkčnímu využití pozemků, a tedy obci umožnil se s těmito výhradami seznámit a reagovat na ně prostřednictvím vypořádání námitek nebo připomínek dle § 53 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006.“*].
62. Soud také v rámci posouzení věci nenalezl důvody (a navrhovatelé je ani nenabízejí), že by pro procesní pasivitu právních předchůdkyň navrhovatelů a) a b) byly objektivní důvody.
63. V daném směru tedy soud uzavírá, že námitky navrhovatelů a) a b) nepovažuje za důvodné, a to s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 A 02/2010-116, dle kterého *„pokud účastník, brojící proti procesním vadám při přijímání opatření obecné povahy, proti věcné správnosti přijatého řešení, anebo proti neproporčním důsledkům, které plynou z opatření obecné povahy (třetí až pátý problémový okruh algoritmu), mohl při přiměřené péči o svá práva podat věcné námitky či připomínky proti správnosti připravovaného řešení a bez objektivních důvodů tak neučinil, nemůže Nejvyšší správní soud bez závažných důvodů porušit právní jistotu dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územního plánu a nyní tento územní plán respektují. Mohlo by tím docházet k situacím, že by účastníci v průběhu přípravy neaktivní měli výhodnější postavení a jejich práva by byla chráněna ve větší míře než práva účastníků, kteří svá práva zákonem předpokládaným způsobem hájili (vigilantibus iura).“*
64. Pro úplnost pak soud dodává, že si je sice vědom, že PhDr. S. a paní Š., jakožto původní navrhovatelky, námitky podaly, ty se však buď týkaly lokality Z10 (viz s. 6 přílohy č. 1b územního plánu), nebo byly vlastníky pozemků v předmětné lokalitě v zastoupení společností Real Park spol. s r.o. učiněny v souvislosti s navrženými výměrami pozemků v lokalitě Z4 (viz námitka doručená Městskému úřadu Kuřim dne 8. 7. 2014 ve spojení s odůvodněním na s. 8 – 9 přílohy č. 1b územního plánu, které soud *prima facie* nepovažuje za nedostatečné), čímž se zcela mýlí s předmětem nynějších návrhových námitek.

IV. 3. c) Absence nadřazené územně plánovací dokumentace v podobě zásad územního rozvoje

65. Navrhovatelé rovněž namítali, jak je rozvedeno výše, že území řešené územním plánem nemá oporu v žádné platné územně plánovací dokumentaci kraje, kdy v důsledku zrušení Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje (dále jen „ZÚR JmK“) Nejvyšším správním soudem odpůrce územní plán konfrontoval pouze s Politikou územního rozvoje České republiky schválenou usnesením vlády č. 929 dne 20. 7. 2009, resp. její aktualizací č. 1 z roku 2015. Dle navrhovatelů tak územní plán nemohl uspokojivě řešit svůj soulad s požadavky dle § 54 odst. 2, resp. § 55 odst. 2 a 5 stavebního zákona. Absenci ZÚR JmK odpůrce relevantně nezohlednil a územní plán se ocitá v právním vakuu.
66. K těmto námitkám soud uvádí, že kromě mlhavé zmínky o právní nejistotě „*z pochybení v územním plánu, který není řádně provázán s nadřazenou dokumentací*“, neuvádí navrhovatelé ničeho určitého, z čeho by vyplývalo konkrétní dotčení jejich veřejných subjektivních či soukromých práv. Proto i soudu nezbyvá, než aby se s předmětnými námitkami vyrovnal v podstatě v obdobně obecné rovině.
67. Zde soud poznamenává, že z § 54 odst. 2 stavebního zákona vyplývá, že „*[z]astupitelstvo obce vydá územní plán po ověření, že není v rozporu s politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací vydanou krajem nebo výsledkem řešení rozporů a se stanovisky dotčených orgánů nebo stanoviskem krajského úřadu.*“ Ustanovení § 55 stavebního zákona se pak týká otázek „*[v]yhodnocování územního plánu a jeho změny*“, kdy soud poznamenává, že mu není zřejmé, kam připomínkou tohoto ustanovení navrhovatelé míří, nicméně pro její vypořádání platí obdobné důvody jako pro zbytek zde uvedených námitek.
68. Mezi stranami sporu přitom není rozporu, že ZÚR JmK, které byly vydány zastupitelstvem Jihomoravského kraje dne 22. 9. 2011 a nabyly účinnosti dne 22. 10. 2011, zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 6. 2012, čj. 1 Ao 7/2011-526, publikovaným pod č. 2698/2012 Sb. NSS, a nové zásady územního rozvoje do doby přijetí územního plánu nebyly schváleny. Reálně tak odpůrce neměl možnost ověřit soulad územního plánu s nadřazenou územně plánovací dokumentací kraje. Ve svém důsledku by tak argumentace navrhovatelů v podstatě vedla k neakceptovatelné nemožnosti „obecního“ územního plánování za situace, kdy neexistuje „krajská“ územně plánovací dokumentace.
69. Je sice pravdou, že je nezbytný soulad různých stupňů územně plánovací dokumentace (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185, publikovaný pod č. 2397/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 6 Ao 3/2009-76, publikovaný pod č. 2201/2011 Sb. NSS), na druhou stranu je třeba nalézt „rozumné“ řešení v případě, kdy nadřazená územně plánovací dokumentace neexistuje. Proto samotná absence nadřazené územně plánovací dokumentace (zde ZÚR JmK) není překážkou vydání územního plánu jednotlivé obce na území kraje, který nemá zpracované zásady územního rozvoje. K tomu lze odkázat na judikaturu správních soudů, např. na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 8. 2015, č. j. 63 A 5/2015-116, dostupný na www.nssoud.cz, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 261/2014-70, dostupný na www.nssoud.cz. Zde správní soudy také vymezily podmínky, které musí za takové situace pořizovatelé územních plánů splnit. Pokud jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 261/2014-70, uvádí jmenovaný soud, že „*mezi dokumenty regulující územní plánování na určitém území je vztah hierarchie, na což ostatně samotný stěžovatel poukazuje. Není však pravdou, že tato hierarchie platí pouze mezi nejbližšími úrovněmi, tj. pouze mezi politikou územního*

rozvoje a zásadami územního rozvoje na jedné straně a mezi zásadami územního rozvoje a územním plánem na straně druhé. Odpůrce tedy byl povinen vycházet z politiky územního rozvoje a zohlednit skutečnost, že je zvažován koridor vysokorychlostní železniční trati na území obce.“ Na základě (i dalších závěrů) citovaného rozsudku tak zdejší soud konstatuje, že odpůrce byl povinen vzít při absenci ZÚR JmK v potaz schválenou politiku územního rozvoje a případné vymezení ploch nadmístního významu provést v souladu s ní, a to např. vymezením územních rezerv. Ostatně možnost řešit v územním plánu záležitosti nadmístního významu, které nejsou řešeny v zásadách územního rozvoje, a podmínky, za kterých je to možné, upravuje ve znění účinném od 1. 1. 2013 i sám stavební zákon ve svém § 43 odst. 1.

70. V rámci výše uvedeného „půdorysu“ zdejší soud zhodnotil část B. (*„Soulad návrhu územního plánu s Politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací vydanou krajem“*) přílohy č. 1a územního plánu. Odpůrce se zde na s. 4-6 vyrovnává s požadavky vyplývajícími z politiky územního rozvoje a také z faktu, že nejsou k dispozici ZÚR JmK. Negativní důsledek tohoto faktu se odpůrce zjevně snaží kompenzovat zohledněním analytických podkladů Jihomoravského kraje – aktualizace 2013, které zvažoval jako podklad pro sledování stavu nadřazených systémů v území a *„především pak záměrů na provedení změn v území“*. Tomuto postupu nemá krajský soud, co by vytknul. Už vzhledem k matné povaze příslušných námitek navrhovatelů proto konstatuje, že neshledává návrh důvodný ani v tomto bodu.

IV. 3. d) Nedostatečné vypořádání námitek a porušení legitimního očekávání ve vztahu k lokalitě Z10

71. Poměrně rozsáhlé námitky posuzované v této části rozsudku soud podrobně zmínil v bodech 7.-8. a 24.-25. tohoto rozsudku. Zde proto jen ve stručnosti připomíná, že navrhovatelé [týká se navrhovatelů c) – i)] se cítili, zjednodušeně řečeno, dotčeni na svých právech tím, že odpůrce v rámci územního plánu nezahrnul relevantní pozemky do plochy Z10 (jakožto plochy zastavitelné), resp. se dostatečně nevypořádal s jejich námitkami.
72. Úvodem považuje soud za potřebné si odpovědět na základní otázku, která se týká předmětných námitek a od níž se do značné míry odvíjí vypořádání se s nimi. Ta zní: Má vlastník pozemku právo, aby v rámci územně plánovací dokumentace byl tento jeho pozemek zahrnut do určitého konkrétního způsobu využití, který daný vlastník požaduje? Odpověď v tomto směru, i na základě zohlednění pro věc významné judikatury, zní, že nikoli.
73. V daném ohledu odkazuje zdejší soud např. na již shora zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008-51, dle kterého *„má zásadní význam skutečnost, že z žádné zákonné normy či normy práva ústavního nelze dovodit existenci subjektivního práva vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla tato nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití. Nejvyšší správní soud si je pochopitelně vědom skutečnosti, že právo vlastnit majetek je právem ústavně zaručeným (viz čl. 11 Listiny), přičemž z podstaty tohoto práva (vyjádřeného tzv. „vlastnickou triádou“ - právo předmět vlastnictví držet, užívat, požívat jeho plody a užitky a nakládat s ním - § 123 občanského zákoníku) v sobě nepochybně implicitně zahrnuje i právo vlastníka předmět vlastnictví zhodnocovat. Tento atribut vlastnického práva však nelze vykládat tak, že by se vlastník takového zhodnocení mohl domáhat na jiných osobách, včetně veřejné moci. Jestliže tedy v projednávané věci navrhovatel jako vlastník parcely p. č. 3963/1 zcela logicky poukazuje*

na skutečnost, že v případě, kdy by tato parcela byla zahrnuta jako zastavěné území, došlo by tím k jejímu zhodnocení, neznamená to, že by se takového zhodnocení mohl jakkoli domáhat.“ Obdobně pak rozhodl např. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 22. 12. 2014, č. j. 59 A 2/2014-102, dostupným na www.nssoud.cz.

74. V tomto kontextu soud připomíná rovněž ustálené judikaturní závěry týkající se toho, do jaké míry je správní soud oprávněn posuzovat věcně územní plány. V rozsudku ze dne 21. 10. 2009, č. j. 6 Ao 3/2009-76, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[n]ení pochyb o tom, že rozhodnutí, zda a kdy obec přistoupí ke zpracování územně plánovací dokumentace, je vyhrazeno samostatné působnosti obce (§ 5 odst. 1 a 2 stavebního zákona), což platí i pro jeho konkrétní podobu, která je ve své podstatě výsledkem politického rozhodnutí té které municipality. Toto oprávnění obce však není bezbřehé, neboť zde existují zákonem stanovené podmínky a omezení a v rovině obecné též omezení plynoucí ze samotného ústavního pořádku (požadavek rovného zacházení, předvídatelnosti právní regulace, minimalizace zásahů do individuálních práv fyzických a právnických osob, atd.). V tomto smyslu se vyjádřil Nejvyšší správní soud již například v cit. rozsudku č. j. 2 Ao 3/2007 - 73, kde uvedl, že v případě územního plánování jde vždy o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nescíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje ... omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno – není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsanych mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto 'vejde' do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet.“
75. V uvedeném smyslu je zřejmé, jak vyplývá z vypořádání námitek č. 4 – 8 (tyto námitky podali pan M. L., V. S., H. Š., L. a H. H., M. N. a T. D.), které se týkaly nezařazení dotčených pozemků do plochy Z10, že odpůrce se měl možnost a povinnost vyslovit k námitkám, které nyní navrhovatelé opakují i v žalobě (viz také bod 7. tohoto rozsudku). K tomu odpůrce ve vypořádání námitek uvedl, že věnoval pozornost výchozím podmínkám a proporci návrhových ploch z hlediska udržitelného rozvoje obce. Odkazuje na odůvodnění územního plánu (s. 33), kde je provedena bilance ploch bydlení a uvedl, že při naplnění navrhovaných ploch dojde ke zvýšení počtu obyvatel asi o 182, což znamená navýšení o 17 %. Toto navýšení je dle odpůrce úměrné proporcionálnímu a udržitelnému rozvoji obce, a to bez dalších podstatných nároků na vybavenost obce. Při dalším růstu by dle odpůrce bylo nutno otázku vybavenosti řešit, a to buď na území obce, nebo dohodami s okolními obcemi nebo městem Brnem. Odpůrce dodal, že nemá zájem v dotčené lokalitě vymezovat další zastavitelné plochy, což vyjádřil i stanoviskem k žádosti o vydání územního rozhodnutí na rozdělení dotčených pozemků (navrhovatelé zde měli uvést, že důvodem reparcelace je potřeba rozdělit půdu spravedlivě mezi rodinné příslušníky), které v územním řízení projednával odbor stavební a vodoprávní Městského úřadu Kuřim od

června roku 2013. Městský úřad Kuřim rozhodnutím ze dne 7. 8. 2013, č. j. MK/8919/13/OSVO, žádost zamítl s odůvodněním, že navržené dělení pozemků by mohlo nezasvěcené osoby vést k mylnému dojmu, že se jedná o stavební parcely a v konečném důsledku by mohlo vést k neopodstatněnému navýšení ceny pozemků a navrhované dělení není v souladu s platnou územně plánovací dokumentací. Proti tomuto rozhodnutí se žadatelé odvolali a krajský úřad Jihomoravského kraje napadené rozhodnutí zrušil a vrátil k novému projednání, kdy rozhodnutím Městského úřadu Kuřim ze dne 24. 1. 2014, č. j. MK/27/14/OSVO, bylo rozhodnuto o dělení pozemků dl žádosti. K tomu odpůrce ve vypořádání námitek dodal, že vydané rozhodnutí o dělení pozemků nezakládá právní nárok vlastníků pozemků na vymezení těchto ploch v návrhu územního plánu jako zastavitelných ploch pro bydlení.

76. V tomto směru nepovažuje soud reprodukované vypořádání námitek za formalistické, jak uvádí navrhovatelé, nýbrž za zcela dostatečné, a to v rámci prostoru pro politické uvážení obce o svém dalším rozvoji. Uvedení důvodů pro meze rozšiřování zastavitelných plochy (tlak na infrastrukturu apod. – viz předchozí bod rozsudku) ve spojení s neexistencí „*práva vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla tato nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití*“, považuje soud za naprosto dostačující pro to, aby postup odpůrce nemohl být označen za formalistický či za překročení „*prostoru pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky*“.
77. Z tohoto pohledu nepovažuje soud za zcela příléhavé, pokud navrhovatelé uvádějí, že se odpůrce odvolává na zrušené rozhodnutí Městského úřadu Kuřim o nepovolení reparcelace pozemků a nezohledňuje následné „povolující“ rozhodnutí ze dne 24. 1. 2014, č. j. MK/27/14/OSVO. Odpůrce sice cituje již zrušené rozhodnutí, přesto se soud v celkových souvislostech věci (opakovaně zmiňovaná neexistence práva na využití pozemků dle přání vlastníků) domnívá, že tyto důvody dávají smysl v rámci intencí předmětného vypořádání námitek. Kromě toho odpůrce přiznává, že původní rozhodnutí Městského úřadu Kuřim bylo zrušeno a dodává k tomu, že ani v posledku povolená reparcelace nezakládá navrhovatelům žádný nárok na vymezení jimi vlastněných pozemků jako zastavitelných ploch.
78. V daném ohledu se proto krajský soud domnívá, že všechny další kroky, které navrhovatelé nyní uvádějí, a které provedli za účelem možné zastavitelnosti pozemků (zasíťování, zřízení věcných břemen, prověření pásma hluku, oplocení pozemků atd.) provedli pouze o své vlastní újmě a tyto kroky, pohříchu jednostranné a nijak nekonzultované s odpůrcem, nemohly konstituovat nějaké jejich legitimní očekávání (kterého se dovolávají), popř. oprávněnou domněnku, „*že je zde logický předpoklad pro další rozvoj území v dané lokalitě směrem k zařazení jejich pozemků jako potenciálně stavebních*“. Pro úplnost, s ohledem na námitky navrhovatelů, pak zdejší soud připomíná rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 12. 2014, č. j. 59 A 2/2014-102, dle kterého „*[d]ospěje-li tudíž zastupitelstvo obce k závěru, že s ohledem na potenciál území a míru využití zastavěného území protentokrát nepřistoupí k vymezení nových zastavitelných ploch, tj. zvolení řešení zachovávající současný stav, nelze jej pouze z důvodu volby této koncepce prostřednictvím soudu nutit, aby přijal jinou koncepci řešení území. Neboť i koncepce zachovávající současný stav je koncepcí možnou.*“
79. Zde se tedy soud zcela hlásí k závěrům formulovaným v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 12. 2014, č. j. 59 A 2/2014-102, v němž jmenovaný soud posuzoval právně obdobnou otázku jako nyní. Dle Krajského soudu v Plzni tak „*[v] rovině správního práva*

lze ochranu „legitimního očekávání“ definovat jako ochranu očekávání určitého postupu orgánu veřejné moci, které tento orgán svým předchozími akty v adresátu veřejné moci vyvolal nebo v němž adresáta utvrzoval a podle něhož adresát veřejné moci jednal, resp. mu přizpůsobil své jednání.“ Legitimní očekávání tak dle jmenovaného soudu nemůže vyvolat jednání osob, které vůči vlastníkově pozemku nevystupují z pozice orgánu veřejné moci, ani pouze z toho, že bylo povoleno např. dělení pozemků (období nyní posuzované reparcelace).

80. Snad proto, že si navrhovatelé uvědomovali vratkost své pozice a argumentace v daném směru, uvedli v doplnění návrhu ze dne 30. 11. 2017, že respektují diskreční pravomoc obce, a to i ve vztahu k právu na to, v rámci své diskrece dotčené pozemky nezahrnout do plochy Z10, když přitom již akcentují zejména to, že *„reparcelované a zasítované pozemky nebyl zohledněny jak v grafické, tak v textové části ÚPD“* (spíše než nějakých hmotných práv se tedy navrhovatelé dovolávají alespoň práv spíše „procesních“). Této námitce je možné do jisté míry přisvědčit, neboť např. z grafické části územního plánu plyne, že provedená reparcelace nebyla v době jeho přijetí zaznačena. Daná skutečnost však neznamená, že by nebyla zohledněna (viz shora uvedené vypořádání námitek); zároveň není zřejmé, jak tím samo o sobě bylo zasaženo do práv navrhovatelů. I kdyby snad soud k dané námitce územní plán (částečně) zrušil, vedlo by to v praxi pouze k jeho „překreslení“ či přeformulování, to bez reálného dopadu na subjektivní práva navrhovatelů.
81. Zcela bez relevance podle Krajského soudu v Brně není ani to, že přijetím územního plánu nedošlo ke změně majetkových či jiných práv navrhovatelů. Dotčené pozemky v blízkosti lokality byly před jeho přijetím „nestavební“ a tento stav trvá i nadále. Územní plán tak na možném využití pozemků navrhovatelů prakticky ničeho nezměnil, resp. nemohl navrhovatele poškodit v neexistujícím právu „stavět“.
82. Návrh související s námitky navrhovatelů c) – i) proto Krajský soud v Brně zamítl.
83. V daných souvislostech, a to rovněž s ohledem na petit vztahující se k ploše Z10, zdejší soud přiměřeně odkazuje na závěry formulované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008-51, dle kterého že *„i za situace, kdy by byla část územního plánu v rozsahu navrhovaném navrhovatelem zrušena, nevedlo by to ke změně využití dotčené části parcely na plochu určenou k bydlení v rodinných domech. I v případě, že by stávající využití „ZO – zeleň ochrana a izolační“ bylo v rámci zrušení části územního plánu odstraněno, obnovil by se v tomto rozsahu nepochybně právní stav vycházející z předcházejícího územního plánu, který předpokládal jeho obdobné využití.“* I v nynější věci by tak zrušení hranice plochy Z10 nevedlo k tomu, že by se pozemky navrhovatelů staly zastavitelnými. Toho si navrhovatelé jsou zjevně vědomi, pročez upřesnění petitu ze dne 30. 11. 2017 formulují již „defenzivněji“, kdy se domáhají, a) aby soud rozhodl tak, že se ve všech výkresech ruší vymezení parcel p. č. 650/126, 650/134 a 650/139 a zhotovitel byl povinen zohlednit reparcelovaný stav nemovitostí a do ÚPD zakreslit aktuální stav pozemků navrhovatelů v místní části Vrbky (k tomu viz výše) a b) aby soud zrušil vymezení, resp. ukončení lokality Z10 při její jižní hranici (tj. při hranici pozemku p. č. 650/131) a uložil obci zvážit podmínky a možnosti stanovení dané lokality dále v jižním směru. V tomto ohledu soud uvádí, že ve smyslu § 101d odst. 2 s. ř. s. může opatření obecné povahy případně zrušit, nemá však možnost v rámci výroku stanovovat odpůrci konkrétní povinnosti, jak má dále po zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části postupovat.

V. Závěr a náklady řízení

84. Po přezkoumání napadeného opatření obecné povahy soud, vázán návrhovými body, dospěl k závěru, že důvody pro zrušení opatření obecné povahy nejsou dány a návrh v souladu s §101d odst. 2 větou druhou s. ř. s. zamítl.
85. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
86. Odpůrce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna odpůrcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) a dva režijní paušály, a to ve výši $2 \times 3\,100$ Kč a 2×300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu]; u obou úkonů soud rozhodl o zvýšení na 1,5 násobek ve smyslu § 12 odst. 1 advokátního tarifu. Odpůrcův advokát navrhoval zvýšení částky mimosmluvní odměny na dvojnásobek, soud se však přiklonil ke stanovisku navrhovatelů, že adekvátní je zvýšení na zmíněný 1,5 násobek, a to s ohledem na to, že byla dána časová náročnost a složitost případu, ovšem nejedná o věc natolik neobvyklou či komplikovanou, že by odůvodňovala výraznější navýšení. Nadto je soudu z vlastní činnosti známo, že se advokát odpůrce na problematiku územního plánování zaměřuje, takže není dána zjevná výjimečnost případu ani s ohledem na jeho osobu. Protože zástupce odpůrce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 079 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem tedy byla odpůrci vůči navrhovatelům přiznána náhrada nákladů ve výši 11 979 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. července 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu